

Отже, в даний час термін «муніципальне управління» використовується в широкому і у вузькому сенсах. У вузькому сенсі муніципальним управлінням іменується «лише міське управління» [5, с.227]. Більш поширене вживання терміна в широкому сенсі як синонім поняття «місцеве самоврядування»; в цьому ж значенні термін вживається і в роботі.

Виходячи з викладеного, представляється небажаним одночасне вживання прикметників «місцеве» і «муніципальне» з одним іменником, і вживання словосполучення «муніципальне самоврядування», як, наприклад, це робить Т.Г.Морозова: «Місцеве муніципальне самоврядування в даний час здійснюється в муніципальних утвореннях - містах, сільських населених пунктах ...» [6, с.90]

Також слід зазначити, що в Україні замість поняття «муніципальний» частіше вживається термін «комунальний» (комунальне господарство, комунальна власність), що відповідає французькій моделі місцевого самоврядування, елементи якої використані при побудові системи управління розвитком первинних адміністративно-територіальних утворень у нашій країні [1, с. 6].

Не завжди слова муніципальний, місцевий та комунальний є взаємозамінні: вони мають свою сполучуваність, яку «диктує» сукупність значень кожного із цих багатозначних слів.

Тому проведеним дослідженням, на нашу думку в офіційно-діловій практиці, зокрема в мові законодавства України, як європейської держави, доцільно використовувати саме термін муніципальний, а ні місцевий, чи в ніякому випадку комунальний.

Список використаних джерел:

1. Методичні вказівки до організації самостійної роботи з дисципліни «Муніципальний менеджмент»(для студентів 4 курсу денної форми навчання спец. 6.050200 - «Менеджмент організації») / Укл.: Бабаєв В.М., Висоцька Г.В., Мушинська Н.Ю.– Харків: ХНАМГ, 2007. – 22 с.
2. Бирик С. Муніципальний – місцевий / С. Бирик // [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://kulturamovy.univ.kiev.ua/KM/pdfs/Magazine64-30.pdf>.
3. Словник іншомовних слів [Текст]: 23000 слів та термінологічних словосполучень / уклад.: Л. О. Пустовіт та ін. – К. : Довіра, 2000. – 1018 с.
4. Шугрина Е.С. Муниципальное право. - Новосибирск: Изд-во Новосиб. ун-та, 1995. – 496 с.
5. Барабашев Г.В., Мишин А.А. Местное управление в зарубежных странах // Г.В. Барабашев, А.А. Мишин // Конституционное (государственное) право зарубежных стран. – М.: Белые альвы, 1996. - С.227-264.
6. Муниципальный менеджмент. - М.: Банки и биржи, 1997. – 263 с.

Правові проблеми формування публічної власності на землю

Кравчук О.В., аспірант Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна»

В умовах сьогодення особливої актуальності і гостроти набуває питання про публічну земельну власність, про її суб'єктів і об'єкти. Від рішення цього питання багато в чому залежить цілісність держави, ефективність охорони і використання земельних ресурсів, забезпечення інтересів населення України і територіальних громад. У Союзі РСР вся земля в межах державного кордону складала єдиний державний земельний

фонд, знаходилася у виключній державній власності і була передана у відання органів радянської влади загальної компетенції Рад народних депутатів. Кардинальні зміни в Україні в 90-х роках XX століття, у тому числі становлення місцевого самоврядування, не могли не торкнутися відносин публічної земельної власності. На зміну існуючого в державі протягом 70 років земельного ладу була запропонована диференціація публічної земельної власності [1, с. 96].

Відповідно до ст. 13 Конституції України, земля є об'єктом права власності українського народу, а від імені українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування [2]. Як відомо, публічна земельна власність об'єднує державну та комунальну форми власності на землю.

Однак, нині державна земельна власність у значній мірі залишилась не розмежованою, а права власника стосовно земель, які знаходяться в державній власності, здійснюють органи місцевого самоврядування. З огляду радянського земельного права це нормальне явище, але у даний час стан таких речей неприйнятний. Конституція України захищає як приватні, так і публічні інтереси громадян. Виходячи з цього, повинен визначитися правовий режим державних земель. Незважаючи на те, що Конституція України встановила не тільки різноманіття, але й рівність усіх форм власності на землю, законодавство в основному регулює питання, які стосуються приватної власності на землю [3, с. 16]. Частково цю проблему вирішено Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розмежування земель державної та комунальної власності» від 6 вересня 2012 року № 5245-VI. До статті 83 Земельного кодексу включено частину 3, якою передбачено, що земельні ділянки державної власності, які передбачається використати для розміщення об'єктів, призначених для обслуговування потреб територіальної громади (комунальних підприємств, установ, організацій, громадських пасовищ, кладовищ, місць знешкодження та утилізації відходів, рекреаційних об'єктів тощо), а також земельні ділянки, які відповідно до затвердженої містобудівної документації передбачається включити у межі населених пунктів, за рішеннями органів виконавчої влади передаються у комунальну власність [4].

Серед проблем реалізації публічної земельної власності особливо слід виділити питання регулювання надання в оренду земельних ділянок, що знаходяться в публічній власності. Це проблеми нормативного забезпечення орендних відносин. Стягнення орендної плати здійснюється на різних підставах і в різному порядку, що недопустимо для одноманітного регулювання даного кола відносин і створює підстави для суб'єктивних рішень і корупції.

Основними напрямками розвитку законодавства, що регулює питання публічної земельної власності, є: врегулювання питань, пов'язаних з розмежуванням державної та комунальної власності; управління державною земельною власністю; врегулювання обігу земельних ділянок. Принципові положення, закладені в Земельному кодексі України, потребують розвитку в спеціальній системі законодавчих і підзаконних актів, які б дали змогу впорядкувати сферу земельних відносин та подолати ряд суперечностей, що мають місце у нинішній практиці землекористування. На даному етапі наше

законодавство поступово починає використовувати нормальні правові конструкції й звільняється від невинуватеного впливу застарілих поглядів на земельну власність [6, с. 45]. Одним з найважливіших стратегічних завдань держави є виділення в складі земельного фонду країн земель загальнодержавного стратегічного призначення, забезпечення управління використанням цих земель і збору відповідних платежів у державний бюджет. В літературі висловлюється думка, що у земельному законодавстві слід розширити державну власність на землю. Без цього держава не може у повній мірі забезпечувати оборону і безпеку, захищати свої кордони, розвивати єдину інфраструктуру, транспорт і зв'язок, охороняти природу [5, с. 18].

Отже підсумовуючи викладене доходимо висновку, що сьогодні недостатньо підготовлене розмежування земель державної та комунальної власності, законодавство про публічну земельну власність перебуває на стадії становлення, оскільки досі не визначена мета, не прогнозовані наслідки як самого процесу розмежування, так і встановлення права власності України і територіальних громад на земельні ділянки, а також відсутня концепція правового регулювання земельних відносин після розмежування земель державної та комунальної власності.

Список використаних джерел:

1. Сидор В.Д. Публічна земельна власність / В.Д. Сидор // Науковий вісник Чернівецького університету. – 2013. – № 644. – С. 96-100
2. Конституція України, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Білик Ю. Д. Еволюція власності на землю в Україні у ринкових умовах / Ю. Д. Білик // Землевпорядний вісник. – 2003. – № 3. – С. 8-18.
4. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розмежування земель державної та комунальної власності : Закон України від 6 вересня 2012 року № 5245-VI // Голос України від 13.10.2012. – № 193.
5. Новоторов О. С. Земельні відносини в Україні: стан та перспективи розвитку / О. С. Новоторов // Земельні відносини і просторовий розвиток України : Матеріали міжнар. наук. конф. (м. Київ, 13-14 квітня 2006 р.) / НАН України, Рада по вивченню продуктивних сил України. – Київ, 2006. – Ч. I. – С. 15-22.
6. Актуальні питання розвитку земельної реформи в Україні / А. С. Даниленко, Ю. Д. Білик, М. Ю. Гарбуз та ін. ; За ред. Ю. Д. Білика. – К. : Урожай, 2004. – 96 с.

Актуальні проблеми реформування державної служби в контексті адміністративної реформи

Патентна Н.С., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Булик І.Л.

Актуальність теми пов'язана із соціально-економічною та політичною кризою в Україні, що потягли за собою неефективність вітчизняної системи державної служби. Проголошений Україною курс на інтеграцію до ЄС передбачає досягнення не тільки соціально орієнтованої економіки, а й високих стандартів, реальної демократії, побудови громадянського суспільства, дотримання верховенства права. Європейський вибір пояснюється високим рівнем життя, прав і свобод громадян, досягнутим розвинутими країнами[2].

Державна служба – ключова ланка в системі державного управління.